

Oğlum

– MustafaSakarya · 27 Mart 2010

Oğlum, vakit Şu an gecenin bir yarısı. Az önce su içmeye kalkmıştım, aklıma düştün yine. Zaten her saniye aklımdasın ya.. Sen Şimdi minicik yatağındasın ve ben doyumsubzca seni seyrediyorum. Hayatın bana verilmiş en büyük mükafat olduğunu ne zaman anladım biliyor musun? O minicik pamuk gibi ellerine dokunduğum zaman. Gerçi ilk doğduğunda açıkçası biraz Çok olmuştum. Yüzün ve dudakların mosmordu. Hele o minicik ellerin buruş buruştu. Hemşire "Tıpkı babasına benziyor" dediğinde telaşla koşup hemen aynada kendime bakmıştım. Tabi sonra büyüdün, serpildin, ışıl ışıl oldun. Bize bakıp, yavaş yavaş gülümsemeye başladın. O her gülümsemen babanın ve annenin kalbine hiç keşfetmediği mutlulukları tattırdı. Tabi bunun yanında bazı derin üzüntüleri de yaşattın bizlere.

Bundan yaklaşık bir sene önceydi. Galiba tam bir yaşlarına yakındın. İşte o sene oğlum benim hatırımdan ölene dek çıkmayacak bir seneydi. Bir akşamdı; sonbahara doğru. Yemek yemiştik, tabi sen de mamanı. Sonra birden bire kusmuştun. Sonra bir daha.. Ve bir daha....Daha o dakika seni apar topar hastaneye yetiştirmiştik. Aşırı ateş ve kusmaların iki gün boyunca devam ediyordu hastanede ve annenle bizim de dinmeyen gözyaşlarımız sel olup akıyordu içimize. Sen eline batan serum iğnesi ve fersiz gözlerle bize bakıp, çektiğin o acıya rağmen yinede tebessüm etmeye çalışıyordun. Biz de sana aynı Őekilde gülümsemeye çalışıyorduk, ama içimiz dağlanıyordu seni öyle görünce. Sen o acıları çekerken ne çok dua etmiştik o acıları çeken biz olalım diye. İşte o zaman anlamıştik en büyük acının evlada dair çekilen olduğunu. Neyse ki sonra iyileşip bizi yeniden hayata döndürmüştün.

Ama seninle çok eğlenceli anlarımızda vardı tabi ki. Hatırlıyor musun bir gün annen birkaç saatliğine dışarı çıkmıştı da altını ben değiştirmek zorunda kalmıştım? Acemi baban İlk kez altını değiştirecekti. Fakat oğlum sen ishal olmuş bayağıda rahatlamıştın kendini. Sen debelenince her tarafımıza, elimize yüzümüze kakan bulaşmıştı. Ama ben hiç rahatsız olmamıştım, çünkü o bile senden bir parçaydı. Sonra da popon tahriş olmasın diye bolca pudra koymuştum. Fakat o an sen öyle bir gaz çıkarmıştın ki ben o an aynı Noel baba gibi olmuştum. Ama olsun be oğlum. Olsun. Sevgin her Őeyin üzerinde ya...

Ha! Bu arada aramızda kalsın, hani bu gece olduğu gibi çoğu gece, annene "Sen yorgunsun, çocuğu ben sallayayım" diyor ve senin beşiğini sallayıp ben uyutuyorum ya,.. Neden biliyor musun? Bana bakarak tebessüm ediyor ve o Őekilde uykuya dalıyorsun ya.. İşte o an ben de hayatımın en bakir duygu deryalarına dalıyorum da ondan..

Oğlum aklıma gelmişken bir de sana Őunu söyleyeceğim. Hani arada sırada sen sancı çekerken sırtına vuruyorum ya.. Hani hafifçe. Vallahi, billahi asla sana kızdığımdan değil. Sırf gazın çıksın da rahatla diye. Yoksa sana vuran ellerim taş olur taş.. Bak bir de neyi hatırladım Şu an. Sen dört beş aylıktın. Galiba bize yeni yeni bakıp, bizi görmeye başlıyordun. Ama o zaman annenle ikimiz de Çok olmuştuk. Gözlerin şaşı

gibiymi sanki. Bir gözün aşığı, bir gözün yana bakıyordu. Çok üzölüp, çok korkmuştuk. Fakat sonra anladık ki sorun yokmuş, o nurlu gözlerin henüz odaklanma yapamıyormuş.

Oğlum bak şu an, şu saatte seni büyük bir huşu içinde seyrederken ne kadar şanslı olduğumu anlıyorum. Biliyorsun seni her fırsatta kucağıma alıyorum, öpüyorum, kokluyorum. Yanımda kim olursa olsun aldırmiyorum. Ama eskiden öyle değılmış! Yani babalar oğullarını öyle ortalık yerde kucaklarına alıp mınıcıklaamaz, öpmezlermiş. Bunu hafiflik olarak görürlermiş. Pöh!!! İnsan öyle bir zevkten kendini mahrum eder mi hiç? Zaten geçmişte bu sevgiye susayan şimdinin dedelerini görüyorsun... Geçmişten miras kalan bu açlıklarını torunlarından çıkarmaya çalışıyorlar. Baksana dedene neredeyse sana gün boyu ipotek koyuyor. Sana dokumamıza izin vermiyor. Seninle ilgili en küçük bir hatamızda bizi kalaylıyor. Haklı da.. Var mı senden üste bir lezzet.? Dünyanın maddi, manevi acıları bile senden dolayı tatlı, senden dolayı çekilir hale geliyor.

Ah oğlum ah! Bak şimdi gecenin bir yarısında sana bakıp bunları düşünürken. İçime derin bir gam düştü! Seninle tanışmamız ne yazık ki biraz geç oldu biliyor musun? Sen babanın hazanı yaşayan ömrüne denk geldin. Bilmem ki daha kaç bahar yaşayabiliriz seninle. Oysa ki değıl bir bahar, bin ömür yeter mi sana doymaya? Sırf bu yüzden sağlığıma çok dikkat ediyorum artık. En sevdiğim yemeklere bile dönüp bakmıyorum, kilo almayayım, sağlığım bozulmasın diye. Hani şu fani dünyada seninle bir gün daha fazla kalabilmek için.

Oğlum, yaşam kaynağı, merhamet kapım, gönül gözüm... Ben seni çokk, ama çok seviyorum haberin olsun. Hadi bakalım Melekler seni korusun.